Popoarele lumii (I)

Studiul 4, Trimestrul 2, 19-25 Aprilie, 2025

Sabat după amiază, 19 Aprilie

Text de memorat:

I S-a dat stăpânire, slavă şi putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile şi oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veşnică şi nu va trece nicidecum şi Împărăţia Lui nu va fi nimicită niciodată.— Daniel 7:14

Acea parte a noului pământ pe care picioarele nelegiuiților au călcat-o și contaminat-o în acea „puțină vreme” va fi curățită prin foc care „a coborât de la Dumnezeu din cer” și i-a ars cu lucrările lor, în timp ce cei care vor locui pe Noul Pământ pentru veșnicie, vor fi protejați înăuntrul și în jurul ,,cetății sfinte”. Apoc.21,2.

„Şi ei s-au suit pe faţa pământului, şi au înconjurat tabăra sfinţilor şi cetatea preaiubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit. Şi diavolul, care-i înşela, a fost aruncat în iazul de foc şi de pucioasă, unde este fiara şi proorocul mincinos. Şi vor fi munciţi zi şi noapte în vecii vecilor.....Şi Moartea şi Locuinţa morţilor au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieţii, a fost aruncat în iazul de foc.” Apoc. 20,9.10.14.15.

Pentru că nu numai Satana, ci de asemenea, „Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieţii, a fost aruncat în iazul de foc.”,focul în iaz pur și simplu continuă aceeași distrugere făcută de focul care a „coborât din cer...de la Dumnezeu” Apoc.20,9. În alte cuvinte, după cei o mie de ani, focul care „a coborât din cer..de la Dumnezeu” rezultă în „iazul de foc” (Apoc. 20,10) și în nimicirea veșnică a tuturor păcătoșilor. O demonstrație a acestei distrugeri finale va fi dată în demonstrația premilenară când fiara și proorocul mincinos sunt aruncați în „iazul de foc” – mormântul lor pentru o mie de ani. Și pentru că focul, desigur, nu va continua să ardă pe durata celor o mie de ani, pasajul „diavolul,... a fost aruncat în iazul de foc şi de pucioasă, unde este fiara şi proorocul mincinos” (Apoc. 20,10) arată prin urmare că este o nimicire tipică și una antitipică, iazul de foc dinainte de mileniu, fiind un tip al nimicirii de după mileniu.

„Și am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi dispăruseră.” Focul care îi mistuie pe cei răi curăță pământul. Orice urmă a blestemului este măturată. Niciun iad veșnic arzător nu va mai păstra înaintea celor răscumpărați consecințele înfricoșătoare ale păcatului. The Southern Watchman, 14 martie 1905, paragraful 14.

„Readuși la pomul vieții în Edenul pierdut de mult, cei răscumpărați vor ”crește" până la statura deplină a neamului în slava sa originară. Ultima urmă rămasă a blestemului păcatului va fi îndepărtată, iar cei credincioși lui Hristos vor apărea „în frumusețea Domnului Dumnezeului nostru”; în minte, suflet și trup reflectând imaginea perfectă a Domnului lor. O, minunată răscumpărare! despre care s-a vorbit mult timp, la care s-a sperat mult timp, contemplată cu nerăbdare, dar niciodată pe deplin înțeleasă." The Southern Watchman, 14 martie 1905, paragraful 15.

Duminică, 20 Aprilie

Nimrod și Ninive

După ce Adam a căzut în păcat, ce i-a spus Domnul? - „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, ai făcut ceea ce nu trebuia și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem pe să nu mănânci deloc din el, din această cauză, blestemat este acum pământul, nu împotriva ta, ci pentru binele tău”.

Dar ce a spus Dumnezeu? – „În sudoarea feței tale, să-ți mănânci pâinea în toate zilele vieții tale; adică, aceasta este pentru binele tău, acum vei avea greutăți să-ți câștigi viața, așadar poți încerca să te reconciliezi cu ea.”

Deși acesta nu a fost destinul omului înainte de a păcătui, aceasta a ajuns să fie soarta lui imediat ce a fost scos din grădină, imediat ce el a câștigat blestemul.

„Dar” întrebați voi, „de ce a intenționat Dumnezeu ca toți să trecem prin suferință și întristare înainte să fim duși înapoi în Eden? Dacă El ne va lua înapoi, de ce nu a făcut-o la început, în zilele lui Adam?”

Dacă Dumnezeu le-ar fi permis lui Adam și Evei să rămână în grădină după ce au păcătuit și ar fi continuat să aibă acces la „pomul vieții”, ar fi perpetuat, în consecință, viețile lor păcătoase în starea lor de păcat. Ce lucru groaznic ar fi fost - păcătoșii trebuind să trăiască în eternitate! Și dacă El i-ar fi scutit pe ei și pe urmașii lor de a trece prin greutăți și moarte, nu ar fi putut să-și dea seama care este viața păcatului, nu, nu mai mult decât ar fi putut tânărul risipitor înainte de a trece prin viața destrăbălată, faliment, muncă silnică și sărăcie.

„Dar”, vei zice, „Dacă Domnul nu i-ar fi putut aduce pe Adam și pe Eva în grădină înainte de a trece mai întâi prin moarte și înviere, El a trebuit să blesteme pământul și să-i determine să-și câștige pâinea prin sudoarea feței lor?” Și de ce a trebuit El să-i determine să mănânce pâinea lor în întristare timp de 6.000 de ani? - Pentru că toți cei care vor intra vreodată în Împărăție, se vor întoarce în Eden, trebuie să-și vină mai întâi în fire, așa cum a făcut fiul risipitor, toți trebuie să-și dea seama că totul departe de Grădină nu este altceva decât deșeuri pentru porci.

Deoarece munca este esențială și pentru că păcătoșilor din fire nu le place munca, spinii și pălămida au fost create pentru a-i constrânge să muncească pentru a-și câștiga viața. Dacă lăsăm buruienile neplăcute în pământ și ne petrecem timpul distrându-ne, ele vor sufoca recoltele iar noi, ca și fiul risipitor, vom avea foame. Astfel, cine nu muncește nici să nu mănânce. Dumnezeu care știe ce este cel mai bine pentru noi, a făcut ca noi să ne câștigăm viața pe cale grea, să muncim toată ziua cu puțină odihnă.

Pentru cei care își vin în fire, munca este o plăcere. Doar cei neînțelepți urăsc munca.

> În Geneza 10:1-12 Biblia prezintă mai mulți jucători politici importanți care apar în tot restul Bibliei, inclusiv Ninive și Babilonul. Știind rolul ulterior al acestor cetăți, ce deducem din aceste texte?

Începutul împărăției lui Nimrod a fost „Babel” sau așa cum este în greacă „Babilon”. Stăpânirea lui se întindea peste cele patru cetăți ale câmpiei, anume Babilon, Erec, Acard și Calne. Dacă cititorul va deschide la Geneza 10:1-8 și va număra cu atenție persoanele născute din familia lui Noe după ieșirea din arca potopului până la nașterea lui Nimrod, se va observa că Nimrod este a 26 persoană născută după potop. Locația cetății era în țara Șinear, ca în Gen. 11:2: „Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în ţara Şinear; şi au descălecat acolo”.

Numele Babel (Babilon în greacă) a apărut la momentul când turnul Babel era în construcție, după care Dumnezeu a încurcat mulțimile prin diversitatea limbilor. Potrivit lui Daniel, capitoliul Babilonului se afla în aceeași câmpie: „Domnul a dat în mâinile lui [ale împăratului Babilonului] pe Ioiachim, împăratul lui Iuda ... a dus vasele în ţara Şinear” (Dan. 1:2). Astfel, Babilon a fost întemeiat imediat după potop, probabil între 2400 și 2300 î.Hr. și a ajuns la înălțime ca imperiu universal între 400 sau 500 î.Hr. Babilon, în dezvoltarea lui, a acoperit o perioadă de aproape 1800 de ani sau mai mult. Cu siguranță nimeni nu poate crede că Babilon a cucerit cu viteză lumea antică.

Locuitorii din câmpia Șinear nu credeau în legământul lui Dumnezeu, că El nu va mai aduce alt potop pe pământ. Mulți dintre ei tăgăduiau existența lui Dumnezeu și puneau potopul pe seama unor cauze naturale. Alții credeau într-o Ființă supremă și credeau, de asemenea, că ea a fost aceea care a nimicit lumea dinainte de potop; și inima lor, ca și aceea a lui Cain, s-a răsculat împotriva Lui. Unul dintre scopurile pe care le urmăreau prin construirea turnului era și acela de a avea un loc de scăpare în eventualitatea unui alt potop. Construcția urma să aibă o înălțime mult mai mare decât s-au ridicat apele potopului, iar ei credeau că, în felul acesta, vor fi în afara oricărui pericol. Iar prin faptul că aveau să fie în stare să se înalțe până la nori, ei sperau că vor putea descoperi cauzele potopului. PP 119.1

Luni, 21 Aprilie

Chemarea lui Avraam

Potrivit cu Geneza 12:1-9, de ce l-a chemat Dumnezeu pe Avram (ulterior Avraam) să iasă din țara lui natală?

După împrăștierea de la Babel, idolatria a devenit aproape universală și, în cele din urmă, Dumnezeu i-a lăsat pe păcătoșii împietriți să meargă mai departe pe căile lor rele, în timp ce l-a ales pe Avraam, din seminția lui Sem, și l-a făcut păzitorul Legii Sale pentru generațiile viitoare. Avraam crescuse în mijlocul superstițiilor și al păgânismului. Chiar cei din casa tatălui său, prin care fusese păstrată cunoștința de Dumnezeu, au cedat în mod treptat influențelor seducătoare din jurul lor; ei "slujeau altor dumnezei" (Iosua 24, 2), în loc să-I slujească lui Iehova. Dar adevărata credință nu avea să piară. Dumnezeu totdeauna a păstrat o rămășiță care să-L slujească. Adam, Set, Enoh, Metusala, Noe, Sem, într-o linie neîntreruptă, au păstrat din veac în veac descoperirile prețioase ale voinței Sale. Fiul lui Terah a devenit moștenitor al acestei comori sfinte. Idolatria îl chema din toate părțile, dar în zadar. Credincios printre cei lipsiți de credință, neatins de corupție în mijlocul apostaziei ce predomina, el s-a ținut neclintit de adorarea singurului și adevăratului Dumnezeu. "Domnul este lângă toți cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă cu toată inima". (Psalmii 145, 18.) El i-a făcut cunoscut lui Avraam voința Lui și i-a dat o lămurită cunoaștere a cerințelor Legii Sale și a mântuirii care avea să fie realizată prin Hristos. PP 125.1

Știm cu toții istoria, atunci când Dumnezeu l-a chemat pe Avraam să plece din țara sa și să meargă într-o țară necunoscută, Dumnezeu a promis că îi va da un fiu. Au trecut aproximativ douăzeci și cinci de ani și totuși fiul nu a apărut. Sara avea pe atunci nouăzeci de ani (Geneza 17:17). În acei ani când Avraam și Sara așteptau un fiu, Agar a devenit soția lui Avraam și prin ea s-a născut Ismael. Prin urmare, Sara este femeia lăsată (pusă deoparte), iar Agar este cea care are soț. În consecință, Isaia 54: 1 vorbește alegoric despre aceste două femei și copiii lor.

Ce le spunea Domnul, în Deuteronomul 4:5-9, copiilor lui Avraam – poporul care devenise o împlinire a promisiunii făcute de Dumnezeu lui Avraam?

Copiii lui Israel trebuia să ocupe tot teritoriul pe care Dumnezeu i l-a dat. Națiunile acelea care au refuzat să se închine și să slujească adevăratului Dumnezeu, trebuia să fie deposedate de tot ceea ce aveau. Era însă scopul lui Dumnezeu acela ca, prin descoperirea caracterului Său, de către poporul Israel, oamenii să fie atrași spre El. Invitația Evangheliei trebuia să fie dusă lumii întregi. Prin învățătura transmisă din serviciul jertfelor, Domnul Hristos trebuia să fie înălțat înaintea popoarelor și toți aceia, care aveau să privească la El, aveau să trăiască. Toți aceia care, asemenea lui Rahab, canaanita și lui Rut moabita, s-au întors de la idolatria lor, la adorarea adevăratului Dumnezeu, trebuia să se alăture poporului ales al lui Dumnezeu. Pe măsură ce numărul poporului Israel creștea, ei trebuia să-și lărgească granițele, până când împărăția lor avea să cuprindă întreaga lume. PDH 290.1

Ceea ce Dumnezeu a urmărit să facă pentru lume, prin Israel, națiunea aleasă, va aduce la îndeplinire până la urmă, prin biserica Sa de pe pământ, de astăzi. El “a dat via altor vieri”, chiar poporului care păzește legământul Său și care, cu credincioșie, “Îi dau roadele la vremea lor”. Niciodată Domnul nu S-a lăsat fără reprezentanți adevărați pe pământ, care au făcut din interesele Sale propriile lor interese. Acești martori pentru Dumnezeu sunt socotiți ca aparținând Izraelului spiritual, și față de ei se vor împlini toate făgăduințele legământului, făcute de Iehova poporului său de odinioară. PR 713.2

Marți, 22 Aprilie

Asta au vrut, asta au primit

Citește 1 Samuel 8:4-18. De ce crezi că bătrânilor li s-a părut atrăgătoare ideea de a avea „împărat”? În ce fel cădem și noi pradă unor ispite similare?

"Sub administrația lui Samuel, națiunea a prosperat, ordinea a fost restabilită, evlavia a fost promovată, iar spiritul de nemulțumire a fost oprit pentru moment. Dar, odată cu înaintarea în vârstă, profetul i-a numit pe cei doi fii ai săi să îi servească ca ajutoare. Tinerii au fost trimiși la Beer-Șeba pentru a administra dreptatea printre oamenii din apropierea graniței de sud a țării. Din Eternitatea trecută, pagina 437, paragraful 4.

„Ei nu s-au dovedit vrednici, ci ”s-au dat la o parte după profit, au luat mită și au pervertit judecata". Ei nu au copiat viața pură, altruistă a tatălui lor. El a fost într-o oarecare măsură prea îngăduitor cu fiii săi, iar rezultatul a fost evident în caracterul lor. Din eternitatea trecută, pagina

438, paragraful 1.

"Un pretext a fost astfel oferit pentru a urgenta schimbarea mult timp dorită în secret. „Toți bătrânii lui Israel s-au adunat și au venit la Samuel la Rama și i-au spus: ”Iată, tu ești bătrân și fiii tăi nu umblă în căile tale; acum pune-ne un împărat care să ne judece ca toate națiunile". Dacă i-ar fi fost cunoscută calea rea a fiilor săi, i-ar fi îndepărtat fără întârziere, dar nu aceasta era dorința celor care îi cereau. Samuel a văzut că adevăratul lor motiv era nemulțumirea și mândria. Nu fusese făcută nicio plângere împotriva lui Samuel. Toți recunoșteau integritatea și înțelepciunea administrației sale. Profetul în vârstă nu a rostit niciun reproș, ci a dus problema la Domnul în rugăciune și a cerut sfatul numai de la El." Din eternitatea trecută, pagina 438, paragraful 2.

“Ca toate neamurile”. Izraeliții nu-și dădeau seama că era un privilegiu deosebit și o binecuvântare să se deosebească în privința aceasta de toate neamurile. Dumnezeu îi separase pe izraeliți de toate neamurile, pentru a face din ei propria Sa comoară. Dar ei, disprețuind această înaltă onoare, doreau cu nerăbdare să imite felul de a fi al păgânilor. Și totuși, dorința puternică de a se conforma practicilor și obiceiurilor lumești există și în mijlocul pretinsului popor al lui Dumnezeu. Pe măsură ce se depărtează de Dumnezeu, oamenii urmăresc onorurile și câștigurile lumii. Creștinii caută continuu să imite deprinderile celor care se închină dumnezeului lumii acesteia. Mulți susțin că vor avea o influență mai mare asupra celor nelegiuiți dacă se unesc cu oamenii din lume și imită felul lor de viețuire. Dar toți cei care fac astfel se despart de Izvorul puterii lor. Devenind prieteni ai lumii, ei ajung vrăjmași ai lui Dumnezeu. De dragul onorurilor lumești, ei sacrifică demnitatea nespusă la care i-a chemat Dumnezeu, și anume de a vesti virtuțile “Aceluia care ne-a chemat de la întuneric la lumina Sa minunată”. (1 Petru 2, 9.) PP 607.2

Miercuri, 23 Aprilie

Conducătorii „neamurilor”

Analizează Matei 20:25-28. Ce greșeală i-a avertizat Isus pe ucenicii Săi să evite, la începutul lucrării bisericii creștine?

"Trebuia să existe o diferență între împărăția Sa și împărățiile lumii. „Prinții neamurilor” erau ambițioși și căutau locul și puterea; dar cursul lor în această privință rezulta din idei false de măreție și din mândria inimii umane. Printre ucenicii lui Hristos trebuia să existe o cu totul altă stare de lucruri. Unul nu trebuia să aspire la stăpânire asupra fraților săi și să caute să fie stăpân peste moștenirea lui Dumnezeu. The Signs of the Times, 15 ianuarie 1885, paragraful 8.

„Nici Fiul omului nu a venit să fie slujit, ci să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”. El, Stăpânul lor, le dăduse un exemplu de grijă altruistă pentru alții. El era stăpânul cerului, iar îngerii îi ascultau cuvântul; totuși, a acceptat să ia asupra sa slăbiciunile și infirmitățile naturii umane, să trăiască exemplul omului și să moară sacrificiul său. Cât timp a fost pe pământ, nu și-a ales pentru sine bogăția, onoarea și asociațiile plăcute; ci și-a petrecut viața printre țărani umili, îngrijind de nevoile celor nevoiași și suferinzi. El nu s-a ferit de contactul cu cei mai degradați și mai păcătoși; el a predicat vestea cea bună a iertării și a păcii tuturor celor care ar fi acceptat-o în termeni milostivi și generoși ai Cerului. Iar în slujirea lor, ucenicii trebuiau să îi urmeze exemplul. The Signs of the Times, 15 ianuarie 1885, paragraful 9

Marea lecție pe care Isus a predat-o în aceste ocazii este exprimată astfel de apostolul Pavel: „Fiți binevoitori unii față de alții, cu dragoste frățească, iubindu-vă unii pe alții în cinste.” Ucenicii se aflau într-o școală în care Hristos era învățătorul; iar cei care erau dispuși să își vadă propriile defecte și erau dornici să își îmbunătățească caracterul aveau ocazia din plin. Ei primeau în mod constant rând după rând, precept după precept, care le arătau că blândețea, umilința și dragostea erau esențiale pentru creșterea în har și pentru a fi apți pentru lucrarea în care urmau să intre în curând. The Signs of the Times, 15 ianuarie 1885, paragraful 10

Joi, 24 Aprilie

O lumină pentru ceilalți

Ce ne învață următoarele pasaje despre rolul pe care Dumnezeu l-a avut în minte pentru poporul Său în această lume? Cum aplicăm aceste principii în dreptul nostru?

(a) Numeri 14:17–21- Dumnezeu mai lucrează încă într-un mod asemănător pentru a-și glorifica Numele, făcându-i pe oameni să recunoască dreptatea Sa. Când aceia care mărturisesc că-L iubesc se plâng de felul în care Se poartă Dumnezeu cu ei, în providența Sa, sau disprețuiesc făgăduințele Lui și se lasă în voia ispitei, unindu-se cu îngerii cei răi pentru a-l înfrânge planurile, adesea Domnul conduce în așa fel evenimentele, încât acești oameni sunt aduși acolo în situația că, deși n-au făcut o adevărată pocăință, să fie convinși de păcatul lor și să fie constrânși să recunoască vinovăția purtării lor, cum și dreptatea și bunătatea lui Dumnezeu în felul în care Se poartă cu ei. Astfel, Dumnezeu pune la lucru elemente contrarii care să scoată la iveală lucrările întunericului. Și, cu toate că spiritul care a îndemnat la umblarea cea rea nu s-a schimbat pe deplin, se fac mărturisiri care apără onoarea lui Dumnezeu și îi îndreptățesc pe credincioșii Lui slujitori care au adus mustrare, dar care au fost vorbiți de rău și cărora li s-a arătat împotrivire. Așa va fi când mânia lui Dumnezeu se va revărsa în cele din urmă. Când “Domnul vine cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor”, “va încredința pe toți cei nelegiuiți de toate faptele nelegiuite". (Iuda 1:14.15.) Fiecare păcătos va fi făcut să recunoască faptul că osândirea lui este îndreptățită. PP 393.1

(b) Isaia 42:6 - În alte cuvinte, cei (din Israel) care proclamă solia sigilării celor 144.000 din biserică, de asemenea vor vesti slava Domnului printre Neamuri, prin urmare fiind mântuirea Lui până la capătul pământului și „vor aduce pe toți frații voștri din mijlocul tuturor neamurilor ca dar Domnului". Isaia 66,19-20.

Isaia 49:6 - Această Scriptură a avut ca tip vremea în care apostolii au fost instruiți în cele din urmă să predice Evanghelia atât neamurilor, cât și iudeilor. A ridica semințiile lui Iacov, înseamnă a ridica cel dintâi rod, 144.000 - 12.000 din fiecare seminție a lui Israel (Apoc. 7: 3). Mai mult decât atât, a fi o lumină și mântuire până la marginile pământului înseamnă a fi slujitori ai lui Dumnezeu în zilele din urmă terminând lucrarea Evangheliei, predicând Evanghelia Împărăției în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile, atunci va veni sfârșitul (Mat. 24:14).

Prin urmare, este privilegiul nostru nu numai să ducem lumina lui Dumnezeu la Denominațiunea unde este „cel dintâi rod" (144.000 - Apoc. 14: 4) ale marelui seceriș spiritual, ci deasemenea să ducem aceeași lumină la cel de-al doilea rod, la marea gloată adunată din toate națiunile, mulțime pe care nimeni nu o poate număra (Apocalipsa 7: 9).

Cei care sunt astfel privilegiați sunt, după cum mărturisește Însuși Dumnezeu, descendenții lui Iacov, „semințiile pierdute ale lui Israel" care vin acum la lumină.

Isaia 60:3 - Suntem acum cel mai întunecat popor din lume, dar iată deja ziua în care vom fi cei mai cunoscuți. Iată făgăduința sigură că, dacă acum ne ridicăm din șederea noastră și facem efortul de a atinge scopul stabilit de Dumnezeu pentru noi, rezultatul va fi că neamurile vor umbla în lumina noastră și împărați în strălucirea razelor noastre. Aceasta este ziua acceptabilă pentru dumneavoastră.

(c) Apocalipsa 18:1-4 - Marea strigare

Am văzut îngeri grăbindu-se încoace și încolo în cer, coborând către pământ și urcând apoi iarăși la cer, pregătindu-se pentru împlinirea unui eveniment important. Apoi, am văzut un alt înger puternic, însărcinat să coboare pe pământ, să-și unească glasul cu al celui de-al treilea înger și să dea putere și energie soliei sale. Slavă și o mare putere au fost date îngerului și, când a coborât, pământul a fost luminat de slava lui. Lumina care-l însoțea pe acest înger pătrundea pretutindeni, în timp ce el striga cu o voce puternică: "A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte." Solia căderii Babilonului, așa cum a fost dată de cel de-al doilea înger, este repetată, cu menționarea în plus a stricăciunilor care au intrat în biserici din 1844. Lucrarea acestui înger vine chiar la timp pentru a se alătura ultimei mari lucrări a soliei celui de-al treilea înger, în timp ce se transformă într-o mare strigare. Iar cei din poporul lui Dumnezeu sunt astfel pregătiți să rămână în picioare în ceasul ispitei, pe care urmează să o înfrunte în curând. Am văzut o lumină puternică asupra lor, iar ei s-au unit pentru a vesti fără frică solia celui de-al treilea înger. ST 277.1

Au fost trimiși îngeri în ajutorul puternicului înger din cer și am auzit voci care păreau să se audă pretutindeni: "Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei." Această solie părea să fie un adaos la cea de-a treia solie, alăturându-i-se așa cum strigătul de la miezul nopții se alăturase soliei celui de-al doilea înger în 1844. Slava lui Dumnezeu era asupra sfinților răbdători, așteptători, iar ei au dat fără teamă ultima avertizare solemnă, vestind căderea Babilonului și chemându-i pe cei care aparțineau poporului lui Dumnezeu să iasă afară din el pentru a scăpa de sfârșitul lui înfricoșător. ST 277.2

Vineri, 25 Aprilie

Studiu Suplimentar
Rezumatul studiului din această săptămână

Lecția de sâmbătă după-amiază vorbește despre căderea primilor noștri părinți, succesiunea guvernelor lumești și experimentul uman de a controla planeta Pământ. Ea evidențiază victoria guvernului lui Dumnezeu din Apocalipsa și soluția finală la suferința și nenorocirea umană.

Lecția de duminică tratează alungarea lui Adam și a Evei din Grădina Edenului și a generațiilor care i-au urmat, până la apariția Babilonului, cel mai lung imperiu care a existat pe planeta Pământ.

Lecția de luni vorbește despre chemarea lui Avraam din mijlocul unui popor idolatru pentru a-L sluji pe Dumnezeu și a fi reprezentantul Său în lume. În mod similar, se face referire la chemarea lui Israel, poporul lui Dumnezeu, de a face cunoscute căile Sale și de a declara slava Sa printre națiuni. Eșecul Israelului antic nu va împiedica planul lui Dumnezeu. “Ceea ce Dumnezeu a urmărit să facă pentru lume, prin Israel, națiunea aleasă, va aduce la îndeplinire până la urmă, prin biserica Sa de pe pământ, de astăzi.” PR 713.2

Lecția de marți face referire la vechiul Israel, care dorea să fie ca națiunile în cererea lor pentru un împărat. Aceasta arată nemulțumirea lor față de Dumnezeu ca lider al lor și afecțiunea lor față de lucrurile acestei lumi. Noi, cei de astăzi, suntem îndemnați să nu repetăm greșelile lor.

Lecția de miercuri tratează despre conducătorii neamurilor. Ea pune în contrast guvernarea lor egoistă cu guvernarea neprihănită a lui Dumnezeu și ne sfătuiește să nu înființăm organizații bisericești pe principii lumești.

Lecția de joi încheie studiul săptămânii cu chemarea noastră ca lumini pentru neamuri, pentru a vesti slava lui Dumnezeu. Această lucrare va fi în cele din urmă îndeplinită atunci când Dumnezeu va pecetlui pe cei 144 000 ca cel dintâi rod (Apocalipsa 7:1-4, Apocalipsa 14:1, 4, 5) și va aduna marea gloată, al doilea rod (Apocalipsa 7:9) din toate națiunile.

Pentru studii suplimentare nu ezitați să ne contactați:
WhatsApp: (+49)152-226-37-773, (+63)961-954-0737
contact@advancedsabbathschool.org